

SERGİ REHBERİ 22/06/-21/08/2011

PATRICIA PICCININI

Beni
Bağrına
Bas
Hold Me
Close
to Your
Heart

ARTER

SERGİDEKİ İŞLER

2

Ağıt 2011	Bulunmuş Bebek 2008	Üçdişli, “Yavrusikletler” serisinden 2005
Aşıklar 2011	Şüpheci Thomas 2008	Evlat (Avustralya Keseli Sıçanı için), “Doğanın Küçük Yardımcıları” serisinden 2005
Davetli Misafir 2011	Etle Tırnak 2007	Taşıyıcı (Kıllı Burunlu Kuzey Vombası için), “Doğanın Küçük Yardımcıları” serisinden 2005
Figür ve Sinekkuşu 2011	Toplanma 2007	Kucaklama “Doğanın Küçük Yardımcıları” serisinden 2005
Lüleli Büyük Anne 2011	Ana Renk Yeşil, “Önlemler” serisinden 2006	Bölünmemiş 2004
Çağlayan 2010	BBA Takımı: Navigatör, “Önlemler” serisinden 2006	Plazmit Bölge 2003
Gözlemci 2010	Supermo, “Önlemler” serisinden 2006	Plastikoloji 1997
Mare Cognitum, “Kaplamlar” serisinden 2010	Büyük Anne 2005	
Mare Fecunditatis, “Kaplamlar” serisinden 2010	Avcı, “Yavrusikletler” serisinden 2005	
Alttan Beslenen 2009	Siyah Kadife, “Yavrusikletler” serisinden 2005	
Balasana 2009	Tay, “Yavrusikletler” serisinden 2005	
Sunulan 2009		
Beklenen 2008		

“Beni Bağına Bas”, Patricia Piccinini’nin 1997’den bu yana ürettiği ve heykel, yerleştirme, desen, video gibi farklı mecraları kullandığı işlerini bir araya getiriyor. Piccinini, bugün hayatımızın merkezinde yer alan çeşitli meseleleri, günümüz teknolojisine, doğa kurgusuna ve tüketimciliğe atıfla ele alıyor. İşleri, iki karşıt genelgeçer yargıdan doğan çelişkili ruh haline işaret ediyor: Biri “dünyanın sonuna” yaklaştığımızı gösteren “alametlerin” sürekli arttığını söylerken, diğeri bilim ve teknolojinin dünyayı iyileştirip ebedi bir cennete dönüştüreceğini iddia ediyor. Piccinini’ye göre, çağdaş teknolojilerin dünyada devrim niteliğinde, kökten değişiklikler yaratacağını düşünmek kadar, bu teknolojilerin tamamen değersiz olduğunu savunmak da düpedüz “saçmalık”. Tüketim dünyasının insanın aklını başından alan ışıltılı kusursuzluğunun işleyiş mantığını akılda tutarak, bu dünyanın her şeyi cilalayabilen stratejisini ödünç alıyor ve pek de alışık olmadığımız bir “nihai ürün”le sonuçlanan benzer bir aura yaratıyor.

Piccinini’nin bu “nihai ürünlerin” kafa karıştırıcı görünüşleri aracılığıyla ele aldığı karşıtlıklardan biri, “doğa/kültür” ikiliği. Ancak sanatçı bu karşıtlığı ele alırken, çağdaş kurgulara ve onların imalarına odaklanıyor ve “tüp bebek olarak dünyaya gelmiş, film izleyen bir AVM faresi” için “doğanın” ne ifade ettiğiyle ilgileniyor. Çoğunlukla “anormal”, “gayritabii”, “ucube gibi” görünen yaratıkları, ebatları, oranları ve etten kemikten oldukları izlenimi veren gerçekçilikleriyle, aslında “normal” bir insana veya hayvana evril-

miş olabilecekleri hissini uyandırıyorlar. Bu genetiği değiştirilmiş, laboratuvar ürünü mutant görüntüsüne ise, dost canlısı bakışlar, tatlı gülümsemeler ve şirin duruşlar eşlik ediyor. Piccinini'nin işleri gücünü, bu yaratıklarla doğrudan fiziksel karşılaşmanın yarattığı gerilimden alıyor: Bu çirkin ama dost canlısı yaratıklarla karşılaşmanın doğurduğu çelişkili hisler aracılığıyla bizi, doğa/kültür, güzellik/çirkinlik-tiksinti ve ihtiyaç/lüks gibi sorgusuz sualsiz kabul ettiğimiz ikilikleri yeniden gözden geçirmeye çağırıyor. Tuhafliklarına rağmen bu yaratıklar, çocuksu nitelikleriyle kaçınılmaz bir sempati, ilgi, şefkat, sevgi ve hatta onları kucaklayıp koruma isteği uyandırıyor.

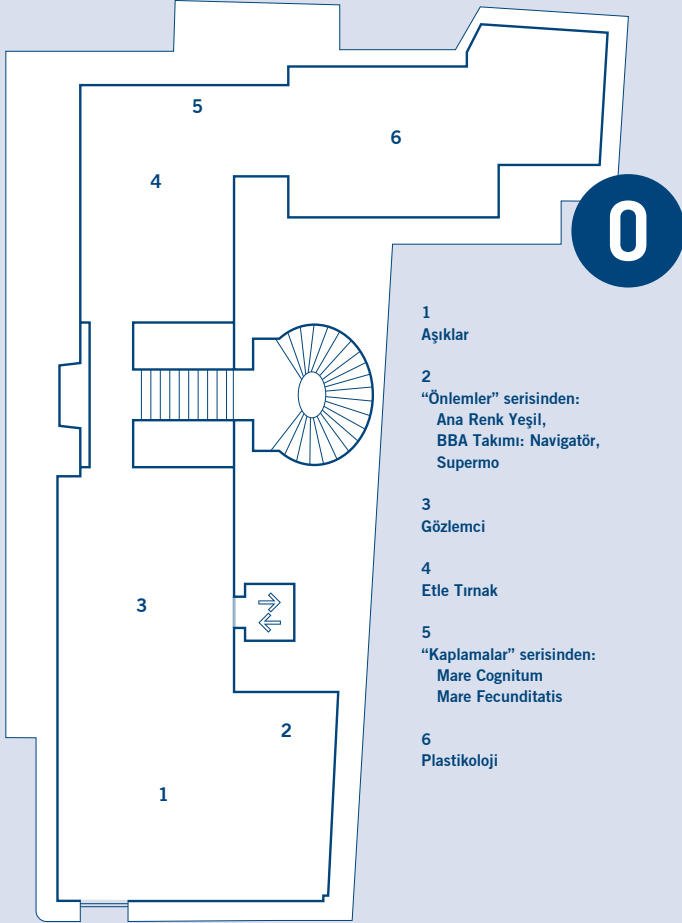
4

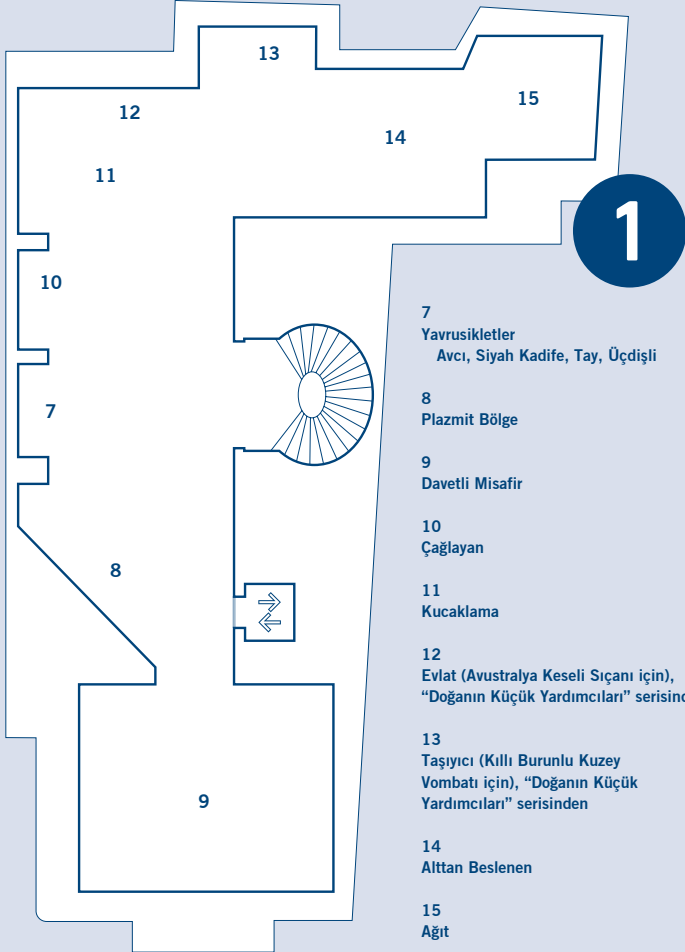
“Beni Bağrına Bas” sergisi izleyiciyi, hem tanıdık hem de yabancı bir dünyaya yolculuğa davet ediyor. Bu deneyim izleyiciyi şimdi ve burada olmaya, teknoloji, medya kültürü, tüketimcilik ve bilimle ilgili güncel tartışmalara odaklanmaya çağırıyor. Piccinini, ARTER'in bağımsız katlardan oluşan yapısına, mekânı üç duraktan oluşan bir yerleştirmeye dönüştürerek karşılık veriyor: İyice ışıklandırılmış olan giriş katı, metaların parlak dünyası ve sanayi sonrası kentte gündelik hayatın doğası üzerine bir yorum sunuyor; hayali melez yaratıkların ve soyu tükenmekte olan türler için taşıyıcı anelerin yaşadığı birinci kat, çağdaş “doğa” kurgusu, doğadaki yerimiz ve onu kontrol etme çabamız üzerine düşünmeyi öneriyor. Son olarak, yolculuğun en mahrem bölümü olan ikinci katta izleyici, herkesin uyuduğu bir evin içine; insan olmak, insanın yaratıları ve onlara karşı sorumlulukları üzerine tefekküre davet ediliyor.

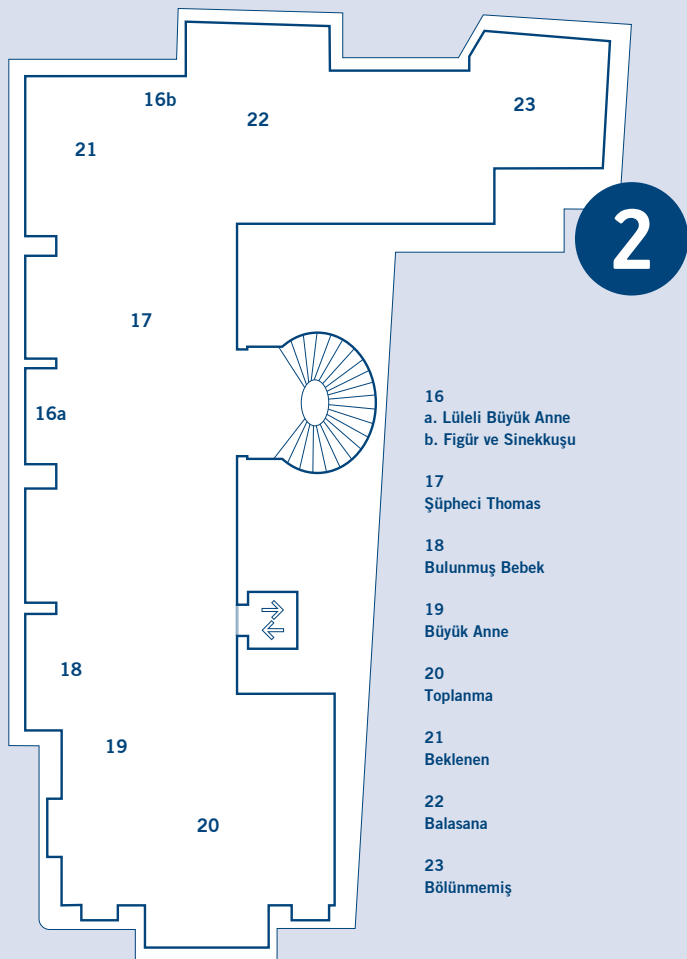
Piccinini, bu sergiyle bizi aile olmanın gücü üzerine düşünmeye çağırıyor. Bu güç, kaynağını birbirimizi bağrımıza basmakta, diğerkâmlıkta, cömertlikte, bitip tükenmez bir sabırda, önyargısız

olmakta, birbirimizin hatalarını, budalalıklarını ve çirkinliklerini kabul etmekte ve en katlanılmaz durumda bile birbirimize daha sıkı sarılmakta buluyor. Kendisiyle ve yaratılarıyla barışmak isteyenler için umudun anahtarlarından biri de burada yatıyor.

Sanatçı, işleriyle ilgili konuşmayı sevdiğini ama insanlara ne düşünmeleri gerektiğini söylemekle ilgilenmediğini söylüyor. İzleyicilerin Piccinini'nin işleriyle İstanbul'daki ilk karşılaşmalarına eşlik eden bu rehberde de, sanatçının sergideki işleriyle ilgili kısa metinlerine yer veriyoruz. Piccinini'nin işlerini anlattığı bu metinlerin, sanatçının görünürde sıradışı ama tanıdık dünyasına giren izleyiciye rehberlik edeceğini umuyoruz.

[1]
Aşıklar

“Aşıklar”, doğanın mekanik forma bürünmesi fikrini araştıran işle-
rimden biri. Bu işler, çağdaş hayatta teknolojinin doğallaştırılması
üzerine düşünüyor ve makineler için, hayvanlarınkine benzer bir
yaşam döngüsü hayal ediyorlar. Bunu yaparken de teknolojinin
hayatımızda kapladığı ve giderek genişleyen “doğal” yerin yanın-
da, doğal hayatın içindeki rolünün büyüdüğünü hatırlatıyorlar.
Yiyeceğimizi süpermarketten aldığımız bir dünyada, inek bir “süt
makinesi”ne ve sütün kendisi de, hayvanın daha geniş bir düze-
neğin küçük biyolojik dişlisi olduğu mekanik bir sürecin ürününe
dönüşüyor. Ancak bu iş, motosikletleri evcil hayvan yerine vahşi
hayvan gibi göstererek —koyun değil de geyik olarak— teknoloji
dünyasının hakimiyetimizin ötesine geçtiğini de hatırlatıyor. Bu iş-
lerin birden fazla hareket noktası var. Bir düzeyde, bu formları se-
viyorum. Kavisler ve kusursuz parlak yüzeyler, günümüz otomobil-
lerinin çekiciliğinin mantığa aykırı bir sonucu ama aynı zamanda
modernist heykelin şehvet düşkünlüğünü de çağrıştırıyor. Bunun
ötesinde, bu vahşi makine-yaratıkların, teknolojinin her zaman bi-
zim kontrolümüz altında olduğu yönündeki temel kabulünün altını
oyduğunu hissediyorum. Bu düşünce inançlarımızın merkezinde
duruyor ve doğruluğu varsayılıyor ama bazen gerçekten öyle mi
diye merak ediyorum. “Aşıklar”ın hiçbir zaman görmeyeceğimiz
bir mekanik yaban hayat ekolojisinden bir enstantane oldukları
fikrini seviyorum. Bu iş, yüzeylerin ve malzemelerin parlak sertli-
ğine aykırı düşen bir yumuşaklık ve yakınlığa sahip. Buradaki çift,
üreme potansiyelini hatırlatıyor; bu da nihayetinde bağımsızlığa,
insanların artık gerekli olmadığı bir hayata gönderme yapıyor.

[2]

Önlemler

Bu kasklar, takmaları için üretildikleri kişiler hakkında bir şeyler söylüyor. Öncelikle, başlarının bizimkilerle aynı biçimde olmadığını; ayrıca, bu yaratıkların motosiklet kullandıklarını ve risk aldıklarını söylüyorlar. Bu kasklar kırılğan biri için tasarlanmamış. Her kimse bu kişiler, belli ki farklılar ama engelli değiller. İşlerimin çoğunda olduğu gibi, bu kasklar da motosiklet kaskı kadar kolay tanınabilir bir nesnenin aşinalığını, bildiklerimizin birazcık dışındaki bir dünyaya işaret eden bir tuhaflıkla bir araya getiriyor.

[3]

Gözlemci

10

“Gözlemci”de bir tedirginlik hissi olduğu aşikar. Bu işte küçük bir oğlan çocuğu, dengesiz bir biçimde dizilmiş seri üretim sandalyelerin tepesine riskli bir biçimde tünemiş durumda. Yukarıdan bize bakıyor; belki sadece izliyor, belki de bizi kendi kriterleriyle yargılıyor. Üzerinde durduğu yapının güvenilmez duruşundan endişe etmemek elde değil; her an devrilebilecekmiş gibi duruyor. Çocuklarımız için inşa ettiğimiz dünyanın bir metaforu olarak bu işin imaları oldukça açık...

[4]

Etle Tırnak

İngilizcede bir tabir vardır: “Kan, sudan daha yoğundur” derler. Bu da aile (kan) bağlarının başka bağlardan daha güçlü olduğunu ifade eder. Bu heykel, “Aşıklar”da da üyelerini gördüğümüz aileyi genişletiyor. Bebek taşıtların nasıl görünecekleriyle uzun zamandır ilgileniyorum. Benim dünyamda doğayla teknolojiyi birbirinden ayırmak zor; bu yüzden de yeni doğmuş bir motosikletin nasıl görüneceği benim için ilginç. Eğer kan bağları her şeyden güçlüyse, etle tırnak birbirinden ayrılmazsa, benzin bağları da öyle olabilir. Burada benzinle bağlı bir aile görüyoruz. Bu da elbette günümüz toplumunda doğayla teknoloji arasındaki giderek artan bağlantıya dair bir metafor. Ama aynı zamanda sergide yaşayan pek çok çocuk ve ailenin ilki ve hoş bir fantezi.

11

[5]

Kaplamalar

“Kaplamalar”, renge ve yüzeye bir güzelleme. Tüketim kültürünün ve yeni bir arabanın parıltısındaki yüzeyselliğin belirsiz zevkine dalmışlar. Bu işler bu nesnelerin baştan çıkarıcı güçlerini, fiili güzellikleriyle beraber kabul ediyorlar ama bu güzelliğin çok zayıf olduğunu da teslim ediyorlar. Benim için suçluluk dolu olsa da, zevke dairler. Sergiyi bir dünya gibi düşündüğüm zaman, “Kaplamalar”ı bu dünyadaki güzel manzaralar gibi görüyorum.

[6]

Plastikoloji

“Plastikoloji” kelimenin gerçek anlamıyla bir bahçe; olmasını istediğimiz gibi bir dünya yarattığımız bir yer ve vahşi doğayla ilgili bugünkü fikirlerimizin bir yansıması. Biyoteknolojinin “Plastikoloji”nin temel hareket noktalarından biri olduğu açık. Bu bahçe yapay bir doğa sunuyor —teknolojiyle yaratılan hafif ama olağanüstü yeni doğalardan daha plastik bir doğa. “Plastikoloji” paralel sanal dünyanın bahçesi ve bu alternatif dünyanın bizimkinin yerini tatminkâr bir biçimde doldurabileceği iddialarını ele alıyor. Benim için bu dünyanın bizimkiyle ilgili bir şey söyleyebileceği fikri bile sorgulanabilir. Televizyonun, hatta Facebook’un bile gündelik dünyayla çok az ortak noktası var. “Plastikoloji” gibi güzel, hatta ideal ama oldukça düz başka dünyalar da var.

[7]

Yavrusikletler

İribaşları andıran motosiklet embriyolarım, “Yavrusikletler”, biçimsel olarak çok farklı olsalar da, sergideki diğer figüratif yaratıklarla kavramsal anlamda çok benzerler. Onlar gibi, bu işler de teknolojiyle doğanın bulanık bir harmanını temsil ediyorlar. “Yavrusikletler” “genetik mühendisliğiyle doğayı işleme” fikrini, “mühendisliğin genetikle doğallaştırılması” yönünde ters yüz ediyorlar. Ancak, embriyonik motosikletler fantezisine inanmanın cazibesine kapılmak daha zor. Teknolojinin yapabilecekleriyle ilgili inancımızın da sınırları var. Genetiği dönüştürülmüş bir bitki ya da hayvanla motosiklet gibi bir endüstriyel ürün arasında pek fark yok. Her ikisi de tasarlanmış, üretilmiş ve pazarlanmış; ihtiyaçları ve arzuları karşılamak üzere özenle işlenmiş.

13

[8]

Plazmit Bölge

“Plazmit Bölge” serginin bu bölümünün kalbinde yer alıyor. Bu işte, biyolojik ve mekanik çoğalmayı bir araya getirmeye çalıştım: sürekli bu tuhaf organik şeyleri çıkaran bir üretim bandı gibi. Bu garip etsi kütleler, “Yavrusikletler” gibi işlerle, “Şüpheci Thomas” gibi daha figüratif işler arasındaki bağı kuruyor. Benim için bu iş çok güzel, çünkü doğumu hatırlatıyor. Ama aslında şunu da sormak gerekiyor: Bu şeyler nedir, nereye gidecekler ve nasıl olacak da hepsine yer bulacağız?

[9]

Davetli Misafir

14

Bu işin adı Goethe'in bir sözünden geliyor; "Güzellik her yerde davetli misafirdir." Benim için bu iş, doğanın güzelliğini ve tuhaflığını yansıtıyor. İşlerimi ortaya çıkarırken çoğunlukla gerçek dünyadaki yaratıklara bakıyorum ve tuhaf ve olağandışı özellikleri karşısında hayrete düşüyorum. Tavuskuşu mesela —Güzelliğin, evrimin tavuskuşu gibi gülünç bir yaratıkla sonuçlanmasına neden olacak kadar önemli olabileceği kimin aklına gelirdi? Tavuskuşunun güzelliği ne bir koruma ne de fazladan bir işlevsellik ya da yiyecek bulma yetisi sağlıyor. Sanırım ben işlevsellik yerine güzelliği seçmeyi kendi içinde güzel buluyorum. "Mühendislik"le nasıl yaratıklar yaratabileceğimize ilişkin, faydayı her şeyin üzerinde tutan bakışımıza öylesine aykırı ki... Yeni bir yaşam yaratmayı neden seçeriz? Kesinlikle kendimiz için... Yaratmanın kendisi için veya harika olmak için değil. Ancak bu, doğa için yeterince iyi bir neden gibi görünüyor, belki başkaları için de öyledir. Eğer bu da iyi bir neden değilse, o zaman ne olabilir?

[10]

Çağlayan

İnsan saçıyla tamamlanan bir çizim olan "Çağlayan" birçok yönden desen pratiğimin bir uzantısı. Belirli bir döngüsellığe sahip; et benzeri bir alana çizilmiş bir beden tasviri, saçlarla meydana getirilmiş bir saç betimlemesi... Ayrıca kadın cinselliği ve benim için ilginç bir konu olan doğurganlık üzerine de bir tefekkür niteliğinde.

[11 & 12]

Kucaklama

Evlat (Avustralya Keseli Sıçanı için)

“Doğanın Küçük Yardımcıları” serisinden

Çelişki ve paradoks dünyaya bakışımın merkezinde yer alıyor. Birçok şey hakkında çok güçlü ve sarsılmaz fikirlerim var ama dünyanın nadiren siyah veya beyaz olduğunun da farkındayım. Sadece bakış açısına göre bazı şeylerin iyi ya da kötü olmasından bahsetmiyorum. Bazı şeylerin hem iyi hem de kötü, bazılarının ise kötü ya da iyi olmasından, ama bizim iyi mi, kötü mü olduklarını söylememizin imkânsız olmasından bahsediyorum. “Kucaklama” adlı iş de bu muammayla ilgili. Kendi çocuğumu dünyaya getirmeden önce bir gün bir arkadaşımın küçük oğluyla birlikteydik ve çocuk yatağından zıplayıp kucağıma atladı. O kadar şaşırdım ki ne yapacağımı bilemedim ve sonuçta çocuk bana çarpıp yere düştü. Neşeli bir andı ama çocuğu yakalamadaki becerisizliğim hem beni hem de çocuğu sarstı, biraz da yaraladı. Olup bittikten sonra her şey çok açıldı ama bazen, anın sıcaklığıyla, saldırıyı kucaklamadan ayırt etmek zordur. Bence insanların dünyadaki eylemleriyle ilgili durum da böyle.

15

[13]

Taşıyıcı (Kıllı Burunlu Kuzey Vombati için)

Bu iş, tehlike altındaki türleri korumak ve Avrupalı yerleşimcilerin Avustralya doğasında yarattıkları yıkımı geriye döndürmek için genetik mühendisliğiyle üretilmiş yaratıkları konu alan “Doğanın Küçük Yardımcıları” serisinin bir parçası. Görünüşte genetik mühendisliğine ilişkin oldukça iyimser bir bakış açısı sunuyor. Ancak,

doğru sebeplerle yaptığımız yanlışlarla dolu uzun tarihimize dayanan, karanlık bir tarafı da var. Bilim insanlarının çıkış noktaları her ne kadar diğerlerinin iyiliği olsa da, doğayı manipüle edebileceğimize ve onu kontrol altında tutabileceğimize inanmaya meyilliler. Ama aslında işler böyle yürümüyor. Kılıklı burunlu kuzey vombati, insan istilası nedeniyle yaşam alanını kaybettiği için nesli tükenme tehlikesiyle karşı karşıya olan Avustralya'ya özgü bir canlı. Bu harika hayvanlara yardım etmek için en belirgin çözüm, onlara daha fazla toprak ayırmak olacaktır. Ancak çoğunlukla teknolojik çözümler, insanoğlunun ihtirasını bir şekilde kısıtlayacak daha basit bir çözümden çok daha makul görünüyor.

[14]

Alttan Beslenen

16

“Alttan Beslenen” ikilik fikrini ele alıyor. Hayal ürünü olan bu yaratık gerçek anlamda “iki yüzlü”. Gerçek yüzü köpekbalığını andırıyor ve bu iftiraya uğramış leşçillerin deniz tabanlarının temizlenmesinde oynadıkları önemli role gönderme yapıyor. Ancak, buruşuk arka kısmı gerçekten de Buddha benzeri bir yüz gibi görünüyor. Bu, böcek ve sürüngen dünyasında yaygın bir hile; olası yırtıcıları yanıltmayı hedefleyen bir taktik. Bu durumda yırtıcı konumunda olan insan. Yüz, insanlara çekici gelmesi, hayvanın sevilmesini sağlaması ya da en azından bizi eğlendirmesi için tasarlanmış. Bu, gezegende neredeyse her ekosistemin “en üst kademedeki yırtıcısı” olduğumuzu hatırlatıyor. Köpekbalıklarının bizden korkmaları için, bize nazaran çok daha fazla nedenleri var.

[15]

Ağıt

İşlerimde genellikle olabilecek olup da olamayanı hayal etmeye çalışıyorum. Bunu yaparken de yoğunlukla, gerçekten var olan tuhaf yaratıklarla karşılaştırdığımda kendi icat ettiklerimin ne kadar sınırlı olduğunu fark ediyorum. Doğada gerçek olmasalar varlıklarını kabul etmenin zor olacağı tuhafılıkta pek çok canlı var. Blobfish (*Psychrolutes marcidus*) de bu mucizevi su yaratıklarından biri. Avustralya'nın güneyindeki derin denizlerde yaşayan bu balık, 1980'lerde açık deniz balıkçılarının trolle yengeç avlamalarının tali zararına kurban olana kadar bilimin keşfetmediği bir canlıydı. Geçen kısa zamanda da soyu tükenmenin eşiğine geldi. Ondan bir şey beklediğimiz için, kasten değil; basit bir kaza sonucunda. Bir "Blobfish'i Kurtaralım" kampanyası yapılacağını sanmıyorum. Hayret verici derecede etkileyicilikten uzak bu canlının ismi bile heves kırıcı. Bir panda veya dağ goriline benzemediği kesin. Ama, her şeye rağmen, blobfish benim için olağanüstü bir varlık. Jelatinimsi bedeni deniz suyuyla neredeyse aynı yoğunlukta; bu da onun derin denizlerin muazzam basıncına kusursuz bir biçimde adapte olmasını sağlıyor. Bu heykel blobfish'in basit, aciz ve muhteşem varlığına bir güzelleme. Sıradan bir adamın şefkat gösterdiği can çekişen bir balık için bir ağıt bu. Adam belki de blobfish'in kaderini bilmeyen veya umursamayan milyonlarca sıradan insandan biri. Öyle olsa bile, hiçbir albenisi olmayan bu balığın halinden derinden etkilenmiş görünüyor. Bu da umut verici.

17

[16]

Desenler

Desenler işlerimin merkezinde yer alıyor. İşlerim önce fikir olarak başlar ama heykel, fotoğraf ya da video olarak nihai formlarını almadan önce desene dönüşür. Bazen desen olarak kalırlar; bunlar benim için başka bir şeye dönüşen desenlerden farklıdır. Desen, okul yıllarından bugüne pratiğimdeki süreklilik unsuru. Son birkaç yıldır çocukları çok çizer oldum ama yakın dönemde odağı biraz kaydırarak saça yoğunlaşmaya başladım. Bu da ilginç; çünkü saç, pratiğimin ilk yıllarında da çok çizdiğim bir şeydi. Yani farklı bir formda da olsa saça geri dönüyorum. Saç benim için büyüleyici bir şey çünkü, bedenın en fazla kontrol edebildiğimiz ve değiştirebildiğimiz parçası —en azından yakın döneme kadar öyleydi. Saçı kontrol edebilmek, şekillendirip farklı biçimlere sokabilmek aynı zamanda kontrol edilmeyen saçın güçlü bir duygusal göstergeye dönüştüğü anlamına da geliyor. Saç, kültür ve beden arasında bir köprü ve bu ikisinin ayrılmaz olduğunu hatırlatıyor.

18

[17]

Şüpheli Thomas

“Şüpheli Thomas” Rönesans ve Barok dönemlerinde Avrupalı ressamlar için popüler bir temaydı. Hikâye, İncil’in Yeni Ahit’inde yer alır ve havarilerden Thomas’ın İsa’nın yeniden dirildiğine inanmayarak yaralarına dokunduğunu ve ancak bundan sonra ona inandığını anlatır. İngilizcede “şüpheli thomas” deyiimi günümüzde, gerçek herkes için belirgin ve açık olduğunda bile mutlak bir kanıt görmeden inanmayı reddeden şüpheli insanlar için kullanı-

lıyor. Caravaggio'nun şüpheci havariyi İsa'nın göbeğindeki yaraya parmağını sokarken gösterdiği tablosu özellikle güzel bir Şüpheci Thomas örneği. Derin bir saygıyla şiddetin harika bir karışımı görürüz burada. Ben buna baktığımda Thomas'ın şüpheciden ziyade meraklı olduğunu düşünmüştümdür. Sanki yaranın nasıl bir şey olduğunu hissetmek istemiş gibi —bunun için de onu suçlayamam. Öte yandan, şüphecilikle ilgili endişe duyuyorum. Dünyada dokunamadığım öyle çok şey var ki... İklim değişikliği ya da soyu tükenen canlılar mesela. Ama yine de gerçekler.

[18]

Bulunmuş Bebek

Çin'de sadece yarı dudaklı çocukların kaldığı yetimhaneler olduğunu öğrendim. Bu çocukların çoğu, kim olduğu bilinmeyen anne babaları tarafından terk edilmiş bebekler. Çin'de, damgalanma korkusu, sağlık hizmetlerine erişememe ve “tek çocuk politikası” bir araya gelince, bazı anne babalar çocuklarını bir yerlere bırakmak dışında bir seçenek göremiyorlar. Bunun nedeni, Çinli anne babaların kalpsiz olmaları değil, yaşadıkları dünyada bu çocuklara yer olmaması. Batıda yarı dudak çok büyük bir sorun olarak görülüyor. Yaygın olarak uygulanan bir ameliyatla bu sorun çözülebiliyor. Avustralyalı çocuksuz çiftler de bu durumdaki çocukları seve seve evlat edinebiliyorlar. “Bulunmuş Bebek”teki az çok grotesk görünümlü bebek, bırakıldığı otomobil koltuğuna da tam yerleşmiyor. Belki de başarısızlıkla sonuçlandığına karar verilen bir genetik mühendisliği ürünüdür. Bu iş, bu bebeğe sevgi dolu bir yuva sağlamaktan kimin sorumlu olduğu sorusunu ortaya atıyor.

19

[19]

Büyük Anne

20

Bu işte, bir bebek için tasarlanmış genetik mühendisliği ürünü bir sütanne var. Sütanne bebeği çok seviyor, ama bebek tamamen onun değil. Bazen, baktığı çocuğu kaçırmayı aklından geçirdiğini hayal ediyorum. Bu kadar gergin olmasının sebebi bu olmalı. İşlerim aracılığıyla etik soruları gündeme getirmeye çalışıyorum, ama bunu duygu ve empati yoluyla yapıyorum. Özellikle biyoteknoloji ya da genetik mühendisliği konularında, etiği saf ve steril bir alan olarak görme eğilimindeyiz. Bu da hem faydalı, hem de önemli; çünkü maalesef etik ve empati çoğu zaman birbirleriyle çelişir. Geçmişte etiği duygu yüklü hikâyelerle, mitolojiyle anlatırdık. Mitler genellikle karmaşık ve kafa karıştırıcı bir dünyayı ve bizim bu dünyadaki yerimizi ve sorumluluklarımızı açıklamaya yararlar. Çoğu, gerçek dünyada görmediğimiz, ama gerçek dünyanın bazı yönlerini yansıtan insanlarla ve başka varlıklarla (tanrılarla ve yaratıklarla) doludur. Bazı açılardan ben de kendi çağımızın karmaşık etik sorunlarını yansıtan mitik varlıklar yaratmaya çalışıyorum. Bununla birlikte, mitler aynı zamanda güzel hikâyelerdir ve bazen karakterler, en az temsil ettikleri büyük fikirler kadar önemli olabilirler.

[20]

Toplanma

“Toplanma” benim için özellikle karamsar bir iş. Boş evin loş dinginliği, yetişkinlerin beklenmedik bir şekilde gittikleri, ne zaman döneceklerinin, hatta dönüp dönmeyeceklerinin de belirsiz olduğu bir dünya sunuyor. Kızın neden bilinçsiz yattığıyla ilgili bir açıklama yok: Şekerleme mi yapıyor, yoksa narkolepsi ya da

daha kaygı verici bir şey mi —hiçbir fikrimiz yok. Sadece huzurlu göründüğünü biliyoruz. Tasarladığım yaratıkların çoğunun aksine buradakilerin “ne işe yaradıkları” konusunda belirgin bir fikre sahip değilim. Bizim algılarımızın ötesinde, gölgeler içinde yaşayan, dünyaya kaçmış bir tür hata ya da yan ürün olduklarını hayal ediyorum. Herhangi bir şehirde yaşıyorsak, çok yakınımızda mutlaka bir fare olduğunu söylenir. Şu anda sizin yakınlarınızda bir yerlerde de bir tane var.

[21]

Beklenen

Empati, sanatsal pratiğimin merkezinde yer alıyor. Bir şeyin etiğini duygular olmadan anlamanın mümkün veya gerekli olduğunu düşünmüyorum. Empatiye odaklanmanın meseleleri akılcı bir biçimde anlamanın önüne geçtiği kolaylıkla iddia edilebilir; ama benim yapmaya çalıştığım şey tam da bu aslında. Duygular karmaşıktır ve akılcı söylemin ayağına dolanırlar, dolanmalıdırlar da. İşlerimin empatiye dayalı doğası fikirleri kasten karmaşıktır. Entelektüel bir tartışma olarak klonlamayı savunmak veya ona karşı çıkmak kolaydır. Ama annenizin veya oğlunuzun ona ihtiyacı olduğunda işler değişir. İşlerimde “iyi”nin “kötü” olduğu noktanın sabit kalmadığı fikrinin var olduğunu düşünüyorum, o noktayı bulmak da bu yüzden zor zaten. Etik ahlak gibi değildir; sürekli müzakere gerektirir. Biyoetik ise özellikle esnek, dolayısıyla özellikle çetrefildir. Ancak bazen duygularımız bütün bu zorlukların arasından kendi yollarını bulurlar ve işte o zaman diğerlerinin beklentilerine kafa tutan bağlar ve yakınlıklar kurmamız mümkün olur.

21

[22]

Balasana

Sanskritçede “çocuk duruşu” anlamına gelen “Balasana” yogada temel dinlenme duruşlarından biridir. Bir heykel olarak da sanatsal pratiğimde bir dinlenme noktası “Balasana”. İkilemin, hatta belirsizlik ya da paradoksun olmadığı bir huzur anı. Rüya gibi. Rüya da o anda her şey anlamlı gelir ama daha sonra düşündüğünüzde tutarsız olduklarını görürsünüz. Sizde kalan akılcı değil, duygusal bir histir. Burada, küçük bir kanguru türü olan valabinin kız çocuğunun sırtında ne aradığını merak ediyoruz. İki partnerin kasların daha iyi esnemesi için birlikte yaptıkları “balasana” duruşundalar. Benim için bu işin rüyaya benzer niteliği, insanla hayvanın gerçeküstü yanyanalığının ötesine geçerek, insanların çevrelerindeki doğal hayatla uyum içinde beraber yaşadıkları bir dünya öneriyor. Bunun rüya olduğunu ve olasılıkla da rüya olarak kalacağını biliyorum.

[23]

Bölünmemiş

İşlerimin çoğu, benim için bir çok kilit meseleyi cisimleştiren çocuklar ve bebeklerin farklı temsillerini içeriyor. Çocuklar elbette hem doğal, hem de yapay genetik düşüncesini ifade ediyorlar ama bunun ötesinde bir yaratıcının yaratılarına karşı sorumluluklarına da işaret ediyorlar. Çocukların masumiyeti ve kırılganlığı duyguları güçlü bir biçimde harekete geçiriyor ve empati uyandırıyor; varlıkları daha zorlu bazı fikirlerin katılığını yumuşatıyor. İşlerimdeki çocuklar benim dünyamın tuhaflığını ve farklılığını zorluk çekmeden kabul edebilecek kadar küçükler ve günümüz toplumunda olağandışının ne kadar hızlı bir şekilde olağan hale geldiğini ima ediyorlar. Benim için işlerimdeki yaratıklarla çocukları birbirine bağlayan belirgin duygusal bağlar aynı zamanda hem iyimser hem de rahatsız edici. Yakınlıkları hem duyguları harekete geçiriyor hem de rahatsızlık veriyor.

23

PATRICIA PICCININI
Beni Bağına Bas
22/06/-21/08/2011
Küratör: Başak Doğa Temür

Bu proje, Avustralya Hükümeti tarafından,
sanat fonlama ve danışma kurulu olan
Avustralya Sanat Konseyi aracılığıyla desteklenmiştir.

İÇİNDEKİLER

1 Aşıklar s. 9	7 Yavrusikletler s. 13	13 Taşıyıcı s. 15	19 Büyük Anne s. 20
2 Önlemler s. 10	8 Plazmit Bölge s. 13	14 Altan Beslenen s. 16	20 Toplanma s. 20
3 Gözlemci s. 10	9 Davetli Misafir s. 14	15 Ağır s. 17	21 Beklenen s. 21
4 Etle Tırnak s. 11	10 Çağlayan s. 14	16 Desenler s. 18	22 Balasana s. 22
5 Kaplamlar s. 11	11 Kucaklama s. 15	17 Şüpheci Thomas s. 18	23 Bölünmemiş s. 23
6 Plastikoloji s. 12	12 Evlat s. 15	18 Bulunmuş Bebek s. 19	

ARTER SANAT İÇİN ALAN
İSTİKLAL CADDESİ NO: 211 34433 BEYOĞLU, İSTANBUL T: (212) 243 37 67
SALI-PERŞEMBE 11:00-19:00; CUMA-PAZAR 12:00-20:00; GİRİŞ ÜCRETSİZ
www.arter.org.tr